

7 gedichten van Jotie 't Hooft uit Poezebeest

Een vrouw

Haar tanden waren minaretten in Turkse
sterrennacht, golven overspoelden haar wangen
waarachter in diepe duisternis piramides
wachtten op voorbischuivende kamelen,

om haar mond speelde de sluier
van een glimlach die verdween
door wind bewogen in en uit
betoverd struikgewas,

in haar voorhoofd schoven woestijnnachten
over silhouetten van bedoeïnen en
bestofragde rozenruikers waren kristallen
lichtbronnen

toen ik in haar ogen keek.

Morte D' Arthur

Die al zo lang gestorven zijn
staan weer in een kring
rond zijn bed. Liefde
en verraad
zijn één stil licht, dat hem beschijnt.

Dag lichaam in de avond, dag
gekroond hoofd dat zich al opent.

Ruilen?

Die mij omringen met gekakel
dat ik terugkaats
omdat ik het ook niet weet, denken
aan een vreugdevol verleden dat ze
naar plaats noch naar tijd bepalen
kunnen en waarin ze staren
wisselende vlammen in een haard.

Toen alles nog goed was.
Maar wanneer? En met wie?
Dezelfde muziek klinkt, eenzaam beluisterd
hol en weerkaatst slechts de omtrek
van wat afwezig is.

De tover van het verleden
voor de tover van dit ogenblik.

Ook hier

Ook hier kwam leven aangevloed:
verder onbekende handen trokken
met een adamsrib van wilgehout
de eerste kromme voor
en zaaiden.

De volgende morgen-oh, helder
drupte de dauw, helder als bloed die wonden
binnen, heldenhelder zoals alle bloed
weer worden moet.

De staf? Het vuur? Licht op het pad? Het wiel
dat wentelen moest in de karresporen
van werelds lawaai?
De staf, de voet, het licht in het oog
en het wiel, ach, het wiel...

Liever sprak ik u van het korenveld
dat voor de twintigste maal in mijn leven
duizenden halmen draagt
die duizelen in dezelfde wind
die mij deed duizelen als kind.

this is my toyota

Onze dromen zijn voertuigen van een bedoeling
verborgen onder onze huid en in ons bloed
dat klopt en dondert in slapen & hartkamer
maar ruisend als golven op strand uitloopt
in onze vingertoppen die elkaar betasten.

Aan je lichaam zie ik dan aarzelend de nacht
zoete holten vullen met schaduwen.
Langs je borsten glijdt het witste licht, trilt
in je tepels na voor mijn naderende handen.

Eenmaal tot rust gekomen, eeuwen later
in onze bezwete lijven weergekeerd en stil
voelen wij dat onze dromen voertuigen zijn
die, eenmaal ter bestemming gekomen

verlaten worden.

Een stille ontmoeting

even kwam ik je tegen,
het was al laat in de avond
en ik liep weer in de regen.

Je was snel voorbij.

Maar het was al genoeg,
het maakte me al blij.

Liefde en ellende

Brood van weken oud heb ik geweekt in water
en opgegeten, terwijl de kou aan mijn tenen
knaagde. Met naalden heb ik in mijn bloed
gewoeld en gezocht en niets gevonden.
Ik heb op straatstenen geslapen met honger
die door niets nog gestild kon worden
leek het wel.

In nachten, nat en donker, was ik alleen
en mijn stem hoorde niemand. Ziektes
hebben mij bezocht in de jaren, ik wou
vluchten in de dood.

Maar niets was erger dan nu, ik wou
dat je bij me kwam en in mijn ogen keek.

Jotie t' Hooft